

РЕШЕНИЕ

№ 25164

гр. София, 23.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 25.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **10428** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.166, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, вр. с чл.194б, ал.6 от Закона за водите /ЗВ/.

Образувано по жалба на „ИЗТОК ПЛАЗА“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Район „И.“, [улица], чрез адв.Я. В. М. от САК, със служебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 261 от 30.09.2024 г. на директора на Б. дирекция „Д. район“ /БДДР/.

Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на акта като издаден при липса на мотиви съгласно чл.59, ал.2, т.4 от АПК, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Поддържа се, че на „Изток Плаза“ АД, ЕИК[ЕИК] е издадено Разрешително за водовземане от подземни води с № 11590783/02.07.2012г. и Решение № 2748/20.09.2019 г. за продължаване срока на действие и изменение от директора на БДДР, както и, че дружеството е изпълнявало задълженията си по ЗВ, включително и за периода 2017-2022г. За всяка една от годините дружеството е изготвяло и представяло декларация по чл. 194б от ЗВ за водовземане от подземни води и декларация по чл. 194 б от ЗВ за топлинно замърсяване от отвеждане в подземни води, годишен доклад за изпълнение на условията по разрешителното, протоколи от изпитване и химичен анализ на подземните води, копие от книга за мониторинг. Поддържа, че в периода от 2012 г. до 2023 г. в нито един момент не е уведомявано, че отчетените в декларациите по чл.194б от ЗВ данни са неправилно изчислени и счита, че в случай на установени подобни несъответствия, те е следвало да бъдат отстранени в срока по чл.9, ал.3 от Тарифата за таксите за водовземане. Позовава се на мотивите на Решение № 2748/20.09.2019 г.

за продължаване срока на действие и изменение на водовземане на разрешително за водовземане и реинжектиране от подземни води № 11590783/02.07.2012 г., според които титулярът на разрешителното е изпълнявал през годините всички условия, вкл. задължението за извършване на собствен мониторинг, заплатил е всички такси за водовземане по чл. 194, ал. 1, т. 1, буква „б“ на ЗВ за правото на използване на водите по реда на Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, до 2018 г. включително. Твърди, че поради невръчването му на указания на Министерство на околната среда и водите (МОСВ), дадени с писмо изх. № 05-08-2727/06.12.2022 г., както и поради бланкетните и неясни мотиви на АУПДВ, същият е немотивиран по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 т АПК, което нарушавало правото му на защита. Счита, че указанията на МОСВ нямат задължителна сила за титулярите на разрешителни и следва да имат сила за напред. Претендира се отмяната на оспорения акт и присъждане на направените по делото разноски. Подробни съображения се излагат в писмени бележки от 02.07.2025 г., вкл. с позоваване на приета по делото допълнителна съдебно-техническа експертиза (СТЕ). С аргумент от чл.194, ал. 2 от ЗВ, според който таксата по ал.1 т.1, букви "а" и "б" се определя на базата на отнетия обем вода твърди, че при наличие на реинжектиране на част от отнетата вода обратно в същия воден хоризонт, тези възстановени количества вода, не се явяват вече „отнети“ и при определянето на дължимите такси на годишна база следва да се вземат предвид само реално отнетите, невъзстановени количества ползвана вода. Намира за нарушен принципът, че такса, като вид държавно вземане, се заплаща само за реално ползвана услуга, т.е. за реално отнети количества вода, изчислени на периодична времева база. Позовава се на Решение № 2923 от 21.03.2023 г. по адм. д. № 5117/2022 г., I отд. на ВАС. Визира нарушение на принципа за правна сигурност и оправдани правни очаквания, безпротиворечиво възприет в практиката на СЕС. Ответникът директора на Б. дирекция „Д. район“, чрез юрк. С., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С Уведомително писмо изх. № КД-04-44/31.08.2023 г. „ИЗТОК ПЛАЗА“ АД, ЕИК[ЕИК], е уведомено за започване на административно производство за издаване на Акт за установяване на публично държавно вземане. Връчена е Покана за доброволно изпълнение с № КД-04-44/31.08.2023 г., съгласно чл. 195б, ал. 2, т. 3 от Закона за водите, във връзка с чл. 182, ал. 2, т. 1, пр. първо от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Документите са връчени редовно на 04.09.2023 г. Съставен е Констативен протокол от 30.11.2023 г., който е изпратен до „ИЗТОК ПЛАЗА“ АД, на адреса по регистрация, като съгласно обратната разписка дружеството го е получило на 04.12.2023 г.

На 12.02.2024 г. служители на БДДР [населено място] извършили проверка по документи, във връзка със Заповед №86/01.11.2023 г. на Директора на БДДР за извършване на проверка по налични документи в БДДР, относно установяване на дължимите и платени такси съгласно ЗВ, на основание чл. 194, ал. 1, т. 1, буква „б“ от ЗВ - за водовземане от подземни води, за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2022 г. с длъжник „ИЗТОК ПЛАЗА“ АД, с ЕИК[ЕИК].

При проверката е съставен Констативен протокол (КП) от 12.02.2024 г. утвърден от директора на БДДР [населено място], като е установено следното, че „ИЗТОК ПЛАЗА“ АД е било титуляр на Разрешително за водовземане от подземни води с № 11590783/02.07.2012 г. и Решение № 2748/20.09.2019 г. за продължаване срока на действие и изменение, издадени по Закона за водите (ЗВ), от директора на Б. дирекция „Д. район“ (БДДР), с краен срок на действие до 02.07.2023 г.

Издаден е оспореният АУПДВ № 261 от 30.09.2024 г. на директора на БДДР, с който на дружеството, на основание чл. 166, ал. 1 от ДОПК и чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 от Закона за водите

(ЗВ), във връзка с чл. 194, ал. 1, т. 1, буква „б“ от ЗВ, са установени незаплатени дължими такси за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2022 г. Посочено е в мотивите на акта, че за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2022 г. дружеството е представило декларации и справки-отчети за иззети/добити водни количества по реда на чл. 194б от ЗВ, като след направена проверка е установено, че подадените декларации са изчислени неправилно, поради което същото дължи такси за доплащане. С акта са установени такси на основание чл. 194, ал. 1, т. 1, буква „б“ от Закона за водите - за правото на водовземане от подземни води, за периода 01.01.2017 г. до 31.12.2022 г. Посочено е, че таксите са изчислени на база представени справки и декларации по образец, утвърден от Министъра на околната среда и водите по разрешително за водоползване и съгласно чл. 3, ал. 1 и ал. 3, чл. 11, ал. 1 и ал. 2 и чл. 12, ал. 2, т. 9 и §1, т. 1, буква „ж“ на Допълнителна разпоредба от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС№ 383/29.12.2016 г. (обн. ДВ бр. 2 от 06.01.2017г., в сила от 01.01.2017г.). Съобразени са заплатените от дружеството такси за водовземане от подземни води и за топлинно замърсяване, след приспадането на които е установен остатък за доплащане, ведно със законни лихви за забава.

От правна страна административният орган е посочил, че таксата за водовземане от подземни води за добив на топлинна енергия с цел отопление на сгради, при което се осъществява и реинжекция, се изчислява при отчитане на факта, че целта на водовземането се квалифицира като „водовземане за други цели“ съгласно §1, т. 1, буква „ж“ от Допълнителните разпоредби на Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016 г. (обн. ДВ бр. 2 от 06.01.2017 г., в сила от 01.01.2017 г.). Съобразени са указания на МОСВ с изх. № 05-08-2727/06.12.2022 г., според които в декларацията по чл.194б от ЗВ титулярът на разрешителното следва да посочва ползваното количество, съгласно показанията на разходомерното устройство за водовземане, а за върнатото количество в реинжекционния кладенец - показанията на разходомерното устройство за реинжекция.

В заключение, на основание чл. 194, ал. 1, т. 1, буква „б“ и §9 от Преходните и заключителни разпоредби от Закона за водите - за правото на водовземане от подземни води и на основание чл. 3, ал. 1 и ал. 3, чл. 11, ал. 1 и ал. 2 и чл. 12, ал. 2, т. 9 и съгласно §1, т. 1, буква „ж“ на Допълнителна разпоредба от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016 г. (обн. ДВ бр. 2 от 06.01.2017 г., в сила от 01.01.2017 г.) за периода 01.01.2017 г. - 31.12.2022 г. са установени незаплатени дължими такси за водовземане от подземни води, както следва: главница 48 876,92 лв. и лихва в размер на 20 094,51 лв.

АУПДВ е връчен на 02.10.2024 г. Жалбата от 17.10.2024 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице - адресат на акта, за което е налице правен интерес от оспорването предвид неблагоприятното засягане на правната му сфера, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Не е спорно по делото, че „ИЗТОК ПЛАЗА“ АД с ЕИК[ЕИК], е било титуляр на Разрешително за водовземане от подземни води с № 11590783/02.07.2012 г. и Решение № 2748/20.09.2019 г. за продължаване срока на действие и изменение, издадени по Закона за водите (ЗВ), от директора на Б. дирекция „Д. район“ (БДДР), с краен срок на действие до 02.07.2023 г.

Разрешителното е по чл.46, ал.6 от ЗВ - разрешителните за ползване на воден обект за изграждане на съоръженията за подземни води по ал. 1, т. 1, букви "ж" (за водовземане от подземни води и „з“ (за реинжектиране и за инжектиране на води), които се издават в рамките на разрешително за

водовземане, за отвеждане, за инжектиране или за реинжектиране чрез нови съоръжения. Съгласно чл.50, ал.8 от ЗВ в случаите по ал. 7, т. 1 се издава едно общо разрешително, съдържащо и условията за изграждане на съоръженията.

Като титуляр на разрешително дружеството има задължение за заплащане на такси съгласно чл. 3, ал. 1 (такса за водовземане) и ал.3, чл. 11, ал. 1 и ал. 2 и чл. 12, ал. 2, т. 9 (водоснабдяване за други цели).

Съгласно легалното определение по §1, т. 1, буква „ж“ на Допълнителна разпоредба от Тарифа за таксите за водовземане, "водоснабдяване за други цели" е когато отнетата вода се използва за всички други цели извън изрично посочените в букви "а" - "е", включително за добив на топлинна енергия с цел отопление на сгради, поливане на трева и други декоративни растения в индустриални и в други стопански обекти, миене на площадки и др.

Съгласно чл.194, ал.1, т. 1, буква "б" от ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса за водовземане от подземни води, а според чл. 194, ал. 1, т. 3, буква „б“ ЗВ се плаща такса и за отвеждане на замърсители в подземните води. Разпоредбата на лл.194 ал. 2 от ЗВ предвижда, че таксата по ал.1 т.1, букви "а" и "б" се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а на Министерския съвет. Според чл. 194, ал. 5, т.2 от ЗВ таксата по ал. 1, т. 3 от ЗВ се определя въз основа на годишното количество на отвежданите води и концентрацията на характерни замърсители, за които в разрешителното са определени максимално допустими стойности.

По силата на чл.194б, ал1 от ЗВ ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари (чл.194б, ал.2 от ЗВ).

Съгласно чл.194б, ал.3 от ЗВ директорът на БД извършва проверка на информацията по ал. 1 и съответствието ѝ със:

1. резултатите от собствения мониторинг;
2. показанията на измервателните устройства, и
3. резултатите от извършения през годината контрол.

Съгласно чл.194б, ал.4 от ЗВ когато в декларацията по ал. 1 се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава акт за установяване на публично държавно вземане, с който се коригира декларацията.

Процесният АУПДВ е издаден от компетентен съобразно чл.194б, ал.4 и чл.195б, ал.1 от ЗВ административен орган.

По силата на чл.195б, ал.2 от ЗВ актът по ал. 1 се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи:

1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите;
2. платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите;
3. покана към лицето за доброволно изпълнение;
4. констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението.

Съгласно чл. 9, ал.1 от Тарифата за за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (Тарифата) ежегодно до 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни за водовземане, за ползване на воден обект, включително за заустване и за

отвеждане, и на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда (ЗООС), представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите. Разпоредбата на чл.9, ал.3 от Тарифата предвижда, че в срок от един месец от получаването на данните по ал. 1 директорът на съответната басейнова дирекция извършва проверка на информацията и съответствието ѝ с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и резултатите от извършения през годината контрол. При несъответствие на параметрите, по които е определен размерът на таксата, директорът на басейнова дирекция назначава нарочна проверка за установяване на обстоятелствата и за определяне размера на дължимата такса (чл.9, ал.5 от Тарифата). Неоснователен е доводът на жалбоподателя за нарушение на чл.9, ал.3 от Тарифата, тъй като същият установява срок за извършване на проверка. Относима е разпоредбата на ал.5, която изисква назначаване на нарочна проверка за установяване на обстоятелствата и за определяне размера на дължимата такса.

Със Заповед № 86 от 01.11.2023 г. на директора на БДДР, издадена на основание чл. 195б, ал.2, т.4 от ЗВ е разпоредена проверка на дължимите и платени такси по Закона за водите на титулярите на разрешителни. Съдът приема, че проверката е съобразно чл.9, ал.5 от Тарифата.

С покана изх. № КД-04-44 от 31.08.2023 г. на директора на БДДР дружеството е уведомено на основание чл.26, ал.1 от АПК, чл. 195б, ал.2, т.3 от ЗВ и чл.182, ал.2, т.1 предл. 1 от ДОПК за образувано административно производство за издаване на АУПДВ за дължими такси за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2022 г. на основание чл.194, ал.1, т.1, б. „б“ от ЗВ – за водовземане от подземни води. Писмото и поканата за доброволно изпълнение са връчени редовно, с писмо с обратна разписка, на 04.09.2023 г. Съставени са констативни протоколи от 30.11.2023 г. и от 12.02.2024 г., обективиращи извършени проверки по чл. 195б, ал.2, т.4 от ЗВ, като част от започналото административно производство по издаване на АУПДВ за дължими такси за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2022 г. на основание чл.194, ал.1, т.1, б. „б“ от ЗВ – за водовземане от подземни води.

Въз основа на изложеното съдът приема, че при издаване на оспорения АУПДВ не са допуснати съществени процесуални нарушения – ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

С писмо изх. РД-01-109 от 09.11.2022 г. на директора на БДДР, на основание пар.4 от Тарифата и във връзка с възникнала противоречива практика в БДДР относно изчисляване на дължимата такса за водовземане от подземни води за добив на топлинна енергия с цел отопление на сгради и за реинжекция, от министъра на ОСВ са поискани указания във връзка с установените два варианта на пресмятане на таксите само по отношение на водовземането. В писмото е направено позоваване на легалното определение за „водовземане“ по пар.1, ал.1 , т.7 от ДР на ЗВ, като е посочено, че в случая използването на подземните води за добив на топлинна енергия с цел отопление на сгради се черпи определено количество вода, което след преминаване през инсталацията за охлаждане на обекта (сградата) предмет на разрешителното, се връща (реинжектира) отново във водния обект. Таксата за водовземане в тези случаи се квалифицира като „водовземане за други цели“. С идентична цел се издавали и разрешителни за водовземане за хранене на автомивки или за оросяване на тревни площи, за измиване на площадки или за поддържане на противопожарен резервоар, при които водата се отнема от водния обект и никога не се връща обратно, за разлика от реинжекцията, където отнетата вода (цялата или в по-голямата си част) се връща във водния обект.

Предоставени са указания с писмо изх. № 05-08-2727 от 06.12.2022 г. на заместник-министъра по ОСВ, според което титулярите на разрешителни следва да подадат

декларации по чл.194б от ЗВ -Приложение № 1 – за ползваното количество вода съгласно показанията на разходомерното устройство за водовземане и съгласно Приложение № 9 - за ползваното количество вода съгласно показанията на разходомерното устройство за реинжектиране, съответно „съгласно чл.11 и чл.20 от Тарифата и подадена информация в декларациите по чл.194б от ЗВ, *следва да бъдат изчислени дължимите такси*“. Според съда, писмото на МОСВ не предоставя отговор на въпроса, поставен с писмо изх. РД-01-109 от 09.11.2022 г. на директора на БДДР.

На „ИЗТОК ПЛАЗА“ АД е изпратено писмо изх. № РД-01-109 (5) от 17.02.2023 г. на директора на БДДР, с което дружеството е уведомено, че при преглед на подадените декларации по чл.194б от ЗВ и приложените към тях документи е установено несъответствие между черпените водни количества и посочените декларации по чл.194б от ЗВ, *където отнетите водни количества са намалени с реинжектираните*. В писмото е цитирано условие № 1 от Разрешително за водовземане от подземни води с № 11590783/02.07.2012 г. и Решение № 2748/20.09.2019 г. за продължаване срока на действие и изменение, издадени по Закона за водите, е дължимо заплащане на такса за водовземане и реинжектиране, определени на база ползвания обем вода и целите на водовземане. От дружеството е поискано да направи корекция на годишната такса за 2022 г. „ИЗТОК ПЛАЗА“ АД е отговорило с писмо вх. № РД-01-109 (6) от 19.03.2023 г., че добросъвестно е заплащало всички изискуеми такси по ЗВ и Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, съотв. незапознаването му с писмо изх. РД-01-109 от 09.11.2022 г. на директора на БДДР и с отговора на МОСВ пречатствало правото му на защита.

Съдържанието на оспорения АУПДВ № 261 от 30.09.2024 г. и документите от административната преписка, на които в него е направено позоваване съобразно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС, навеждат съда на извод, че не е допуснато визираното нарушение на формата по чл.59, ал.2, т.4 от АПК, във връзка с отменителното основание по чл.146, т.2 от АПК. Противно на твърденията на жалбоподателя, мотивите на акта не са довели до накърняване на правото му на защита. Указание в тази насока са доводите на страните в хода по същество на спора. С аргументи от чл.194 ал. 2 от ЗВ (таксата по ал.1, т.1, букви "а" и "б" се определя на базата на отнетия обем вода), жалбоподателят поддържа, че при реинжектиране на част от тази вода обратно в същия воден хоризонт, тези възстановени количества вода, не се явяват вече „отнети“, респ. при определянето на дължимите такси на годишна база следва да се вземат предвид само реално отнетите, невъзстановени количества на ползваната вода. Ответникът от своя страна счита, че реинжектираната вода внася топлинно замърсяване, което е основната причини да се заплаща цялото количество ползвана вода, а не само разликата. Изложеното определя спора като материалноправен – по приложението на закона.

С оглед оспорването от страна на жалбоподателя на първоначалната съдебно-техническа експертиза от 21.02.2025 г., изготвена от вещото лице инж.Р. М. П. и изготвянето на повторна СТЕ от 18.06.2025 г. от вещото лице инж. К. С. Д. при предоставени от БДДР допълнителни документи, съдът намира, че следва да кредитира допълнителната СТЕ от 18.06.2025 г. Както вещото лице Д. потвърждава в о.с.з. на 25.06.2025 г. за изготвяне на заключението се е запознала с мониторингов дневник за водене на месечни отчети от водомерите за водочерпене и реинжектиране, от който в.л. е взело данни за 2021 и 2022г. При огледа на черпателния и реинжекционен кладенци

експертът е констатирал, че същите са оборудвани с водомери и електронни устройства за мерене на височината на водния стълб и температурата на водата. Приложените декларации за обема на топлинно замърсени води, протоколи от изследване съдържанието им от лицензирана лаборатория, както и платежните нареждания, с които са превеждани дължимите суми за реинжектиране на неоползотворената топлинно замърсена вода, са предоставили възможност на вещото лице да приеме, че титулярът *на разрешителното е извършвал реинжектиране на неупотребените водни количества*. Експертът е формирал заключение, че изчепваните и реинжектирани води са от един и същ воден хоризонт.

Съгласно чл.3, ал.1 от Тарифата таксите за *водовземане* от повърхностни води и от подземни води се определят на базата на отнетия обем вода. Таксите за реинжектиране са уредени в чл.20 от Тарифата като такси за отвеждане на замърсители в подземните води, като според съда е относим показателят за замърсяване по т.3 от същата разпоредба - коефициент за температура, в случаите на привнасяне, съответно отнемане на топлина при реинжектиране на води.

Установява се от писмо изх. РД-01-109 от 09.11.2022 г. на директора на БДДР, с което са поискани указания от МОСВ, че противоречивата практика не касае реинжектираното (върнатото) количество вода в реинжекционния кладенец, *за която се заплаща такса за цялото количество вода като топлинно замърсена и не са констатирани различия при подаване на декларациите по чл.194б от ЗВ. Въпросът касае спорната разлика при изчисляване на таксата за водовземане от черпателния кладенец, когато се осъществява реинжектиране.*

Съгласно пар.1, т.11 б. "ж" от ДР на Тарифата "водоснабдяване за други цели" е когато отнетата вода се използва за всички други цели извън изрично посочените в букви "а" - "е", включително за добив на топлинна енергия с цел отопление на сгради, поливане на трева и други декоративни растения в индустриални и в други стопански обекти, миене на площадки и др.

Очевидно е, че легалното определение включва добив на топлинна енергия с цел отопление на сгради, при който може да се извърва реинжектиране на топлинно замърсената вода (както в случая), но включва и други случаи, в които (за разлика от реинжектирането, както се посочва в писмо изх. РД-01-109 от 09.11.2022 г.) отнетата вода никога не се връща обратно. Наличието на разлика във визираните различни случаи на "водоснабдяване за други цели", както и заплащането на пълна такса по чл.20 от Тарифата за топлинното замърсяване чрез инжектиране дава основание на съда да определи като правилна тезата на титуляра на разрешителното – дължимата такса за водовземане следва да се определи като разлика между водовзетото/отнетото количество вода и това, което се връща/реинжектира. Според съда, изложеното в пълна степен отговаря на нормативното изискване по чл.3, ал.1 от Тафирата, таксите за водовземане от повърхностни води и от подземни води да се определят на базата на *отнетия* обем вода. Това е така, доколкото за замърсения обем вода се плаща отделна, пълна такса. Обосновани са доводите на жалбоподателя, че това е в съответствие с икономическата логика, при която търговците инвестират в съоръжения за реинжектиране и правят разходи по снабдяването им с електрическа енергия, ако това няма да му спести никакви такси за ползването на геотермална вода, както и в съответствие с принципа, че таксата, като вид държавно вземане, следва да се заплаща само за реално ползвана услуга, т.е. за реално отнети количества вода.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният АУПДВ е материалноправно незаконосъобразен – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК. На основание чл.172, ал.2 от АПК е дължима неговата отмяна.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателят следва да бъдат присъдени сторените в производството разноски за държавна такса в размер на 50.00 лв. и за възнаграждения за вещи лица в размер на 1000 лв. По отношение на заплатеното адвокатско възнаграждение от 3000 лв. ответникът е направил възражение по чл.78, ал.5 от ГПК. Обжалваният интерес от 68 971.43 лв. определя минимален размер на адвокатското възнаграждение по чл.7, ал.2, т.4, вр. чл.8, ал.1 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения от 6167.71 лв. Заплатеното адвокатско възнаграждение от 3000 лв. е в два пъти по-нисък размер, напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора и на извършените от процесуалния представител процедурни действия по изготвяне на книжа и процесуално представителство, при липса на константна съдебна практика по идентични казуси. Изложеното определя възражението на ответника по чл.78, ал.5 от ГПК като неоснователно. Съответно, на жалбоподателя следва да се присъди пълния размер на сторените разноски от 4050.00 лв. по своевременно представен списък по чл.80 от ГПК. По изложените съображения, Административен съд София град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на „ИЗТОК ПЛАЗА“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Район „И.“, [улица], чрез адв.Я. В. М. от САК, със служебен адрес: [населено място], [улица], ет.1, Акт за установяване на публично държавно вземане № 261 от 30.09.2024 г. на директора на Б. дирекция „Д. район“.

ОСЪЖДА Б. дирекция „Д. район“, [населено място], [улица], да заплати на „ИЗТОК ПЛАЗА“ АД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Район „И.“, [улица], сторените в производството разноски в размер на 4050.00 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: